FIICELE EVEI

LYNN AUSTIN

FIICELE EVEI

roman

Editura Casa Cărții, Oradea
2008

Copyright © 1999 by Lynn Austin
Originally published in English under the title
Eve's Daughters
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Casa Cărții, Oradea.

Fiicele Evei
de Lynn Austin
Copyright © 2008 Editura Casa Cărții
O. P. 1, C. P. 270,
410610 Oradea
Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566
Email: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Traducerea: Mariana Bronț
Editarea: Simona Tămaş
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Coperta: Adrian Mihocaş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AUSTIN, LYNN
Fiicele Evei / Lynn Austin. — Oradea : Casa Cărții, 2008
ISBN 978-973-8998-41-4

821.111-97=135.1

„...căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos,
care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea
şi la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc,
şi Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc
şi păzesc poruncile Mele."
EXODUL 20:5–6

Lynn Austin a scris câteva lucrări de ficțiune, inclusiv *Fiicele Evei*, lucrare care a câştigat *Silver Angel Award*, şi seria *The Cronicles of the King* [Cronicile Regelui]. În afara calităților ei de scriitoare, Lynn este cunoscută şi ca o renumită vorbitoare în cadrul conferințelor, în aziluri şi în cadrul diferitelor evenimente din cadrul bisericilor şi al şcolilor. Împreună cu soțul ei locuiesc în Illinois şi sunt părinții a trei copii.

PROLOG

1980

— Ei bine, acuma pentru ce vă bateți gura atâta? Emma Bauer îşi dădu seama că fiica şi nepoata ei se certaseră încă de cum păşiră pe uşa apartamentului ei. Sprâncenele atent îngrijite ale fiicei sale erau acum încruntate, gura ei era adunată asemeni unui sac legat. Îşi ținea brațele şi umerii țepeni, ținând geanta strâns lipită de ea. Emma inhală mirosul pătrunzător al parfumului franțuzesc în timp ce Grace îi sărută obrazul.

— Nu ne-am certat, mamă.

Emma chicoti.

— Ei, e clar ca lumina zilei că v-ați certat. Pe bune, aveți de parcurs un drum de doar treizeci şi cinci de minute până aici. Chiar nu puteți să rezistați mai mult de-atât fără să vă ciondăniți?

— Suzanne şi cu mine am venit să te ajutăm să te muți şi nu ca să ne spălăm rufele murdare în fața ta.

— Draga mea, dacă tu ai putea să vezi norul acela amenințător ce pluteşte deasupra voastră, n-ai mai pomeni de spălatul rufelor.

— Acum fabulezi şi tu, mamă. Grace îi zâmbi scurt lui Emma, după care se întoarse spre Suzanne cu o privire tranşantă care exprima cât se poate de clar mesajul: „Nu în fața bunicii."

Suzanne îşi roti ochii.

— Oricum, bunica va afla mai devreme sau mai târziu. Trăsăturile şi gesturile trădau relaxare şi indiferență, ca de altfel şi blugii ei spălăciți şi bluza extrem de largă pe care o purta. Suzanne era în vârstă de treizeci de ani, însă îşi aruncă geanta de pe umăr pe canapeaua lui Emma şi se lăsă jos lângă ea ca un adolescent îmbufnat.

— Ți-e frică să îi spui despre ce e vorba pentru că ştii că bunica va fi de partea mea.

— Ba n-aş crede. Obrajii lui Grace serveau acum drept termometru pentru temperatura ei crescândă, un lucru tipic şi pentru tatăl ei.

— Discuția noastră s-a încheiat, Suzanne. Am venit aici ca să muncim.

— Să muncim? repetă Emma. Ea îşi examină fiica, uşor amuzată. Grace purta nişte pantaloni de pânză de un albastru deschis şi un pulover de caşmir ce se asorta cu lanțul din perle pe care-l purta la gât. La cei cincizeci şi cinci de ani, ea continua să se mențină suplă şi în pas cu moda, cu părul blond spre roşcat şi cu unghii proaspăt vopsite la un salon.

— Ei bine, Gracie, sunt încântată să constat că te-ai îmbrăcat cu vechile tale haine de lucru.

— Astea *sunt* zdrențele pe care le poartă mama, spuse Suzanne cu dispreț. Perlele sunt false.

Emma râse, însă când expresia îngrijită a lui Grace nu se schimbă, ridică umerii în semn de resemnare.

— Bine-atunci, dacă voi nu vreți să îmi spuneți motivul gâlcevii, atunci haideți mai bine să bem puțină cafea şi apoi să începem să împachetăm.

Grace îi aruncă cheile maşinii sale lui Suzanne.

— Du-te să aduci celelalte cutii goale din maşina mea, te rog. Grace o urmă pe Emma în bucătărie şi privi în jurul ei consternată.

— Nici nu te-ai apucat de împachetat! Credeam că...

— Ştiu, ştiu, am promis că voi sorta lucrurile. Dar când a sosit momentul, mi-a venit greu să mă apuc. Am trăit aici timp de treizeci şi cinci de ani, ştii prea bine, şi parcă mă copleşesc amintirile. Nu reuşesc să fac mai nimic.

— Mamă, tu ai hotărât că vrei să te muți într-un azil de bătrâni. Tu ai spus că vrei să ieşi din oraş şi să te muți mai aproape de mine şi de Suzanne. Am dezbătut subiectul cu luni de zile în urmă.

Emma acoperi mâna lui Grace cu mâna ei.

— Nu m-am răzgândit, draga mea. Ci doar regret aceste pierderi – vechiul cartier... toți prietenii mei...

— Nu-mi place să apelez la clişee, dar vei avea o duzină de alți noi prieteni cât ai clipi din ochi. Întotdeauna oamenii roiesc în jurul tău, oriunde ai fi. Stephen te consideră un adevărat magnet.

— Ei bine, dacă nu mă descotorosesc de o parte din toate vechiturile astea, nu voi avea suficient spațiu nici măcar pentru mine în noul apartament, ca să nu mai vorbim de mulțimile de oameni.

PARTEA ÎNTÂI

POVESTEA LUI LOUISE

1894–1904

CAPITOLUL 1

Valea Rinului, Germania, 1894

La început, păru a fi un Crăciun ca oricare altul, cu râsete ce răsunau prin masiva locuință a fermei tatălui meu, la care se adăuga şi aroma fripturii de gâscă şi a ştrudelului cu măr. Eram din nou acasă, petrecându-mi Crăciunul cu familia mea după ce în urmă cu doar patru luni devenisem doamna Friedrich Schroder. Surorile mele, Ada şi Runa, veniseră şi ele cu familiile lor, iar fratele nostru Kurt, care lucra pământul cu tata, trebui doar să străbată câmpiile de la gospodăria lui, împreună cu soția sa, Gerda, şi copiii lor. Emil, care încă locuia acasă, țopăia în jurul nostru asemeni unui cățeluş, fericit la culme de a vedea casa înțesată cu cei dragi încă o dată.

Am petrecut întreaga dimineață în bucătărie, bineînțeles, ciocnindu-mă nu o dată cu cele trei generații de femei ale clanului Fischer în timp ce ne grăbeam să terminăm de gătit cina. Țâncii se legănau pe şoldurile surorilor mele sau se agățau de fustele lor în timp ce lucram, adăugând miorlăielile şi smiorcăielile lor la zgomotul oalelor care se loveau şi la ceainicele puse la fiert. Mă distram de orice zgomot sau moment mai haotic în timp ce stăteam la masă şi curățam cartofi. Cele patru mile de păşuni, teren agricol, păduri care se întindeau între ferma tatălui meu şi noua mea casă din sat nu au reuşit să rupă legătura care mă unea de aceste femei. Această legătură era a celor trei „k" – *kinder*, *kuche* şi *kirche*. Cele trei – copiii, gătitul şi biserica – defineau viața oricărei nemțoaice care se respecta. Ca toate celelalte femei din familia mea, mi-am găsit rostul, identitatea în ele.

— Riscați să vă aplic una cu lingura asta de lemn, îi avertiză Ada pe cei doi copii care fugeau cât îi țineau picioruşele prin bucătărie împreună cu verişorul lor, încercând să fure un castravecior dulce din farfuria de pe bufet.

— Oh, mai lasă-i, spuse mama. O muşcătură mică nu le va strica apetitul. În plus, e Crăciunul. În timp ce mama ținea tava cu gustările ce fuseseră puse deoparte pentru a nu fi la îndemâna lor, mă

minunam în gîndul meu cum din femeia care crescuse cinci copii într-o disciplină exemplară şi înțesată de reguli, se schimbase într-o cu totul altă femeie, odată ce devenise acum bunică.

— Atât pentru acum! Nu mai veniți în bucătărie! strigă Ada în timp ce copiii fugiră din nou, lingându-şi cu nesaț degețelele lor de zeama aceea dulce. Cel puțin bărbații au bunul simț să stea afară şi să nu ne încurce, mormăi ea.

— Unde au dispărut cu toții? am întrebat eu.

— Sunt în salon, răspunse mama, discută despre politică şi prețurile legate de produsele agricole, bănuiesc.

Runa clătină din cap.

— Nu o crede, Louise. Ei sunt acolo fumând trabucuri şi bând schnapps. Şi pariez pe cât vreți voi că îl învață pe Friedrich al tău toate obiceiurile lor proaste.

— Oh, spuse Oma, eu l-aş duce repede acasă, dacă aş fi în locul tău, Louise. Toată lumea râse. Tachinarea lor era prețul pe care îl plăteam pentru faptul că eram cea din urmă căsătorită. Şi acesta era doar începutul din porția ce o aveam pentru ziua aceea.

Bunica mea, Oma Fischer, prezida în această bucătărie plină de femei, ochii ei cenuşii luceau pe chipul ei ridat, o şuviță de păr alb ca de lână desprinzându-se de sub agrafele ei în timp ce trebăluia în jurul cuptorului încălzit. Ea termină de gătit friptura de gâscă pentru masa de Crăciun; închise uşa cuptorului, apoi se opri în dreptul mesei pentru a mă mângâia pe obraz. Adoram atingerea mâinilor sale catifelate, moi. Ele miroseau a scorțişoară şi cățel de usturoi.

— Ce frumoasă arăți azi, *Liebchen*, îmi spuse ea. Şi atât de matură cu părul prins în cocul acela franțuzesc. Niciodată nu m-am considerat frumoasă până când Friedrich a început să îmi spună că sunt. Şi chiar dacă aveam nouăsprezece ani şi eram căsătorită acum, rareori mă consideram că sunt o persoană matură. Oricând îmi studiam chipul în oglindă, sperând să văd o femeie care stă şi se priveşte, eram întotdeauna dezamăgită să descopăr acolo chipul inocent al unei tinere, cu pistrui pe nas şi buze care se bosumflau asemeni ca ale unui copil. În locul unor obraji lungi, slabi după care tânjeam, obrajii mei aveau gropițe şi roşeau asemeni unei şcolărițe atunci când zâmbeam.

Oma se aplecă să-mi sărute fruntea.

— Ce te face să străluceşti aşa şi să ai zâmbetul acela dulce?